

บทที่ ๗

ค้นหา

ผมตื่นมาบนผ้าปูเตียงที่สะอาดตาและรู้สึกดี บางทีสิ่งที่เกิดขึ้น อาจจะเป็นแค่ฝันร้ายก็ได้ หรือว่าผมอยู่ที่บ้าน ไม่ใช่เลย ผมอยู่ที่โรงพยาบาลนี้แหละ

ช่างซ้ายและขวาของผมเต็มไปด้วยเตียงผู้ป่วย แต่ละคนมีผ้าพันแผลเต็มไปทั้งตัว มันไม่ใช่ความฝัน

ผมเริ่มสำรวจตัวเอง นิ้วมือ นิ้วเท้า แขน ขาอยู่ครบ แล้วหูข้างที่บาดเจ็บล่ะ มันยากที่จะบอกตอนนี้เพราะหูซ้ายถูกหุ้มไปด้วยผ้าพันแผลก้อนโต เสียงดังหึ่ง ๆ อยู่ในหู และผมก็รู้สึกได้ว่ามันกระดิกได้ โอ้แม่เจ้า มันยังอยู่ ขอขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย

และความจริงที่ทำให้ผมดีใจมากคือผมบาดเจ็บไม่มากนัก หลังจากที่เขาสะกิดระเบิดออกแล้ว ประมาณหนึ่งหรือสองวันหลังจากนั้นก็มีการคุยกันว่าจะย้ายผมไปรักษาต่อที่ประเทศญี่ปุ่นด้วย แต่ในวันที่สามผมก็ดีขึ้นมาก ผมรู้ว่าผมจะหายเป็นปกติจากปฏิกิริยาของอนุศาสนาจารย์และคุณหมอมที่เวียนกันมาดูแล คุณหมอก็คงอยากให้ผมออกจากโรงพยาบาลเร็ว ๆ ส่วนอนุศาสนาจารย์ก็เป็นห่วงเกี่ยวกับว่าผมจะดำเนินชีวิตอย่างไรต่อจากนี้ แป๊บเดียวพวกเขาก็เดินจากไป

ผมอยากลุกออกจากเตียงมาก สิ่งที่ไม่ค่อยชอบเลยอย่างหนึ่งของที่นี่คือ กระโถนปัสสาวะของผู้ป่วย และอีกอย่างผมอยากโทรศัพท์ไปหาภรรยา อยากเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นจากปากผมเองให้เธอฟังเธอจะได้สบายใจ

พอรู้สึกว้าวุ่นใจผมก็ลองดู โดยเดินไปห้องน้ำก่อนพร้อมกับลากเสาน้ำเกลือไปด้วย แต่พอไปถึงห้องน้ำผมกลับเป็นลมชะงัน ช่างน่าอายเหลือเกิน

ไม่นานผมก็สามารถเดินไปโทรศัพท์หาภรรยา “สวัสดิ์แพทที่รัก นี่จิมนะ ผมสบายดีแล้วคุณละ ผมโทรมาเพื่อจะบอกว่าสบายดี ความจริงก็ไม่ค่อยสบายเท่าไร เกิดอุบัติเหตุชนิดหนอยนะ ผมได้รับบาดเจ็บแต่ไม่มาก คือไม่เจ็บเลย ครบ ๓๒ ไม่มีส่วนไหนของร่างกายสูญหาย จริง ๆ นะ”

“อย่าร้องไห้สิที่รัก ผมไม่เป็นไรจริง ๆ ผมโทรมาเพียงเพื่อจะบอกว่าผมไม่เป็นไรมาก ไม่อยากให้คุณตกใจถ้าได้รับโทรศัพท์จากกองทัพ ผมคงต้องกลับไปทีหน่วยละ ผมประจำที่กองพลน้อยส่งทางอากาศที่ ๑๗๓ คุณส่งจดหมายหาผมได้นะ พอผมกลับไปถึงหน่วยผมจะเขียนจดหมายถึงคุณทันที ที่อยู่ผมก็จะให้ไว้ด้วย ไม่ต้องเป็นห่วงนะ หน่วยที่ผมอยู่ค่อนข้างจะเจียบ ไม่มีอะไรหวือหวา พวกเรามีภารกิจในการรักษาความปลอดภัยให้กับชาวบ้านที่นี่ คือให้พวกเขาสามารถทำมาหากินได้ตามปกตินะ ผมคงต้องไปแล้วละฝากบอกพ่อแม่ผมด้วย เดี่ยวท่านจะเป็นห่วง ผมจะเขียนอธิบายในจดหมายให้ท่านฟังเองว่าเป็นอย่างไร แพท ผมรักคุณนะ และคิดถึงด้วย ไม่ต้องร้องไห้ ผมไม่เป็นไรจริง ๆ แค่นี้ก่อนนะที่รัก”

ผมวางหูโทรศัพท์ลง เป็นการตัดขาดระหว่างโลกที่เต็มไปด้วยความรัก ความศรัทธา กับโลกที่ผมอยู่ ผมรู้เลยว่าสิ่งที่เธอจะบอกกับทาง

บ้านคืออะไรก็ได้เพื่อไม่ให้พวกเขาเป็นห่วงมาก ถึงจะเป็นการโกหกแต่ก็
ต้องทำ

การใช้ชีวิตในโรงพยาบาลไม่ได้เลวร้ายนัก มันทำให้ผมลืมสงคราม
ที่เกิดขึ้นไปชั่วขณะ ผมไปเยี่ยมคนป่วยที่มาเข้าโรงพยาบาลพร้อมกัน ทหาร
ที่โดนยิงที่ห้องก็กำลังฟื้น อาการดีขึ้นมากแต่โอกาสที่จะได้ไปรบอีกคงน้อย
ส่วนคนที่โดนยิงลูกกระสุนฝังเข้าที่แขนอาการป่วยดีขึ้นมากและความจริง
คือเขากลับไปรบก่อนผมอีก

หมู่แบรดซอร์วมาที่โรงพยาบาลนี้ของวันที่ ๕ ที่ผมอยู่ เขาโดน
ชুমยิงในขณะที่อยู่ในฐาน อาการหนักมาก ผมไปเยี่ยมเขา ใบหน้าสีเข้มของ
เขาดูไม่เข้มเลยและดูไม่ดุคั่นเหมือนแต่ก่อน ลำตัวก็ดูเล็กลงกว่าที่เคยเห็น
แต่ดวงตาใหญ่ขึ้น บางทีอาจจะเกิดจากความกลัวก็ได้

ผมทักทายเขา “สวัสดีหมู่”

เขาตอบด้วยน้ำเสียงที่อ่อนแรง “สวัสดีครับหมวด ผมได้ข่าวว่า
หมวดเสียชีวิตแล้ว”

ผมยิ้มและตอบ “ยังมีชีวิตอยู่ นายเป็นอย่างไรบ้าง”

“ไม่ดีเลยครับ แต่ผมต้องหาย” เขาตอบด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่น

เราคุยกันสักพัก เขายังดูขวัญดีสำหรับคนที่เพิ่งเฉียดตาย เขา
เล่าว่าตอนที่ถูกลอบยิงเขากำลังเล่าเรื่องครอบครัวพร้อมกับล้วงเข้าไปใน
เป้เพื่อจะเอาคัมภีร์ไบเบิลออกมา ซึ่งมีรูปถ่ายของครอบครัวเขาอยู่ข้างใน
จังหวะนั้นพลชুমยิงของฝ่ายตรงข้ามก็ยิงเข้าใส่ถูกเข้าที่ด้านซ้ายของลำตัว
ลูกกระสุนโดนกระดูกและแผลผ่านปอดมาทะลุออกตรงหน้าอก ทำให้
หน้าอกเป็นรู ปอดทะลุ

ผมน่าจะรู้จักแบรดชอร์มากกว่านี้ เมื่อไม่อยู่ในหมวดดูเขาจะอ่อนคลายมากขึ้น เขาบอกว่า “หมวดดูไม่เหมือนผู้บังคับหมวดเลยนะครับ”

ผมใจเสีย ลึก ๆ ผมคิดว่าผมเองก็ยังคงเป็นผู้หมวดที่ไม่ดีสักเท่าไร แต่อย่างน้อยผมก็พยายามจะทำให้มันดี

แบรดชอร์พูดต่อว่า “ไม่นะ ผู้หมวดดูเหมาะที่จะเป็นอย่างอื่นมากกว่า อย่างนายธนาคารอะไรแบบนี้ เป็นนายธนาคารในเมืองเล็ก ๆ ถือกระเป่าเอกสารมากกว่าที่จะมาถือปืน” คำพูดของแบรดชอร์ทำให้ผมหมดกำลังใจไปเลยทีเดียว แต่เขาไม่ได้มีเจตนาที่ไม่ดีอะไร ตอนท้ายเขาเตือนผม

“อย่ากลับไปอีกเลยผู้หมวด ถ้าหาทางไปทีอื่นได้ก็ไป ข้างนอกนั้นผมไม่เคยเห็นนายทหารคนไหนที่พอใช้ได้รอดออกมาสักคน คนที่ตั้งใจจะทำหน้าที่ให้ดีมักจะถูกโดนแบบคุณนี่แหละ มีแต่ไอ้ขี้ฉลาดแบบบรอฟเท่านั้นที่รอดออกมา แต่ก็ทำให้คนอื่น ๆ เคราะห์ร้าย” แบรดชอร์คงจะเหนื่อย ผมเลยไม่ค่อยต่อ ปลอ่ยให้เขากลับไป การบาดเจ็บของเขาเหมือนได้ตีตัวกลับบ้าน วันรุ่งขึ้นเขาถูกย้ายไปรักษาต่อที่ประเทศญี่ปุ่น และตามที่ได้ยินมาคือหลังจากนั้นก็ย้ายกลับไปรับการรักษาต่อที่สหรัฐอเมริกา

ในวันที่เจ็ดของการอยู่ที่โรงพยาบาล นายทหารจากกรมทหารสารบรรณก็แวะมาที่เตียงผมเพื่อให้ผมเซ็นรับเหรียญกล้าหาญ นายทหารคนนี้นักจะถูกตำหนิจากหัวหน้าเขาเสมอในเรื่องความล่าช้าในการมอบเหรียญ พอมอบให้ผมเสร็จเขาก็เดินไปที่เตียงของคนใช้รายอื่น ผมส่งใบประกาศเหรียญกล้าหาญและเหรียญกลับไปให้ภรรยา เธอคงจะดีใจมาก ในวันรุ่งขึ้นก็มีนายทหารระดับชั้นนายพลมาเยี่ยม ท่านมอบไฟแช็กที่เขียน “To a Wounded Sky Soldier” ซึ่งก็เป็นการมอบให้ทหาร

ที่ได้รับบาดเจ็บของหน่วยนี้เพราะผมได้รับบาดเจ็บจากการรบและประจำอยู่หน่วยส่งทางอากาศถึงแม้ผมจะไม่ได้สู้รบบุหรีก็ตาม

จะว่าไปแล้วการมาป่วยที่นี้ก็ดีไปอย่าง แต่นาน ๆ ไปก็ชักจะน่าเบื่อ ผมเลิกวิ่งว้ายกับพวกพยาบาลสาวพวกนั้นที่แต่ก่อนพวกเธอจะรู้สึกแย่มากที่ดูแลผมไม่ดีเท่าที่ควร อีกอย่างพวกเธอก็มีงานมาก มีผู้ที่ได้รับบาดเจ็บเข้ามารักษาไม่ซ้ำหน้าในแต่ละวัน บรรยากาศดูหดหู่และเครียด ผมพยายามทำให้ตัวเองแข็งแรงและหายโดยเร็วเพื่อจะได้กลับไปทำหน้าที่ต่อ ผมได้ออกจากโรงพยาบาลในวันที่ ๒๐ โดยที่ยังไม่ได้ตัดไหมเหมือนเช่นเคย ผมเดินทางโดยรถบรรทุกทหารและเฮลิคอปเตอร์เพื่อไปยังแอลซี นอร์ท อิงลิช เพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไป ระหว่างที่รอเอาผ้าพันแผลออกผมได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ดูแลการติดต่อสื่อสารสำหรับการซ้อมโจมตีของกองพันในเวลากลางคืนซึ่งเป็นหน้าที่ที่ค่อนข้างจะปลอดภัยเพราะอยู่ในแนวหลัง ถ้าหากมีอะไรเกิดขึ้นในระหว่างการซ้อมโจมตีหน้าที่ผมคือปลุกผู้บังคับกองพัน หรือนายทหารยุทธการของกองพันให้ทราบ ผมถือว่าตัวเองยังมีประโยชน์อยู่บ้างในระหว่างที่รอให้แผลหาย ถ้าไปอยู่ในสนามเลยก็เป็นไปได้ที่แผลจะติดเชื้อหรือหายช้า

ผมรู้สึกที่ตัวเองกำลังจะได้กลับไปแนวหน้าในอีกไม่ช้า ความจริงคำว่าแนวหน้าอาจจะไม่ใช่คำที่เหมาะสมสำหรับใช้ที่เวียดนามสักเท่าไร เพราะแนวหน้ามีแทบจะทุกที่ ยกเว้นที่ตั้งของฐานทัพของทหารสหรัฐหรือของรัฐบาลเวียดนามใต้เท่านั้น คำที่เหมาะสมกว่าสำหรับพื้นที่การรบที่นี้คือป่า คือที่ไหนที่มีสภาพเป็นป่าสามารถใช้เป็นที่กำบังได้ ที่นั่นก็มีโอกาสสูงที่เราจะเจอกับข้าศึก เพื่อความไม่ประมาทกองพันจะส่งหน่วยลาดตระเวนขนาด ๑ หมู่ปืนเล็กออกไปสำรวจพื้นที่รอบ ๆ เป็นระยะ ๆ ในห้วงวันท้าย ๆ ของการปฏิบัติหน้าที่ดูแลการรับส่งวิทยุของหน่วย

ที่ทำการชุมนุมโจมตีนี้ ผมก็เริ่มคิดว่าเมื่อกลับไปที่หมวดของตัวเอง มันจะเป็นอย่างไร จะมีอะไรเปลี่ยนแปลงไหม การรับราชการในกองทัพนี่มีความท้าทายมากเหมือนกัน หนึ่งในความท้าทายคือการเอาชนะความกลัวที่เกิดขึ้นในใจเรา ผมว่าคนที่บอกว่าตัวเองไม่กลัวอะไรเลยพวกนี้ต้องไม่ปกติแน่ ๆ

สถานการณ์ในสนามรบมันน่ากลัวอยู่แล้ว ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ว่าทำอะไรจริงจะไม่น่ากลัว แต่อยู่ที่ว่าเราจะจัดการกับความกลัวอย่างไรต่างหาก การที่ผมได้รับบาดเจ็บไม่มากและได้มานอนป่วยที่โรงพยาบาลทำให้ได้เห็นสภาพผู้ได้รับบาดเจ็บหลายรูปแบบ ผมถือว่าตัวเองโชคดีที่บาดเจ็บเพียงเล็กน้อยแต่คราวหน้าก็ไม่แน่เพราะมีหลายปัจจัยที่เราควบคุมไม่ได้ ผมอาจจะเสียชีวิต บาดเจ็บสาหัสหรือไม่เป็นไรเลย มันเป็นไปได้ทั้งนั้น ตั้งแต่วันแรก ๆ ที่มาถึงที่เวียดนาม ความคิดผมเปลี่ยนไปหลายเรื่อง หนึ่งในนั้นก็คือผมก็เหมือนกับคนอื่น ๆ คือมีโอกาสตายในสนามรบได้เหมือนกันไม่ว้ายอะไร

ผมเริ่มวางแผนว่าจะจัดการกับความกลัวที่เกิดขึ้นในจิตใจอย่างไรเมื่อกลับไปที่หน่วยของตัวเอง มันเหมือนกับคนที่กำลังจะลงไปในพื้นที่เย็นยะเยือกเหมือนน้ำแข็งซึ่งมีสองแนวทางคือค่อย ๆ ลงไปหรือกระโดดลงไปเลยเพราะยังงี้ก็ต้องโดนน้ำเย็นอยู่แล้ว เสียงที่มาจากวิทยุมันเหมือนจะเป็นลางที่บอกบางสิ่งยังงี้ยังงั้น ทุกคืนจะต้องมีเหตุการณ์เกิดขึ้น มีการปะทะกันและมีผู้บาดเจ็บ ผมจำได้ว่าตอนเป็นเด็กผมชอบต่อมวอยมาก ระหว่างที่รอการขึ้นขกผมเห็นนักมวอยคู่ก่อนหน้าที่ลงเอยด้วยการเจ็บตัวอย่างหนักไม่พ่นและอีกไม่นานก็จะเป็นคิวเรา มันคล้าย ๆ กันสำหรับสถานการณ์ตอนนี้ ผมรอการกลับไปพื้นฐานและไม่รู้ว่าตัวเองจะโชคดีเหมือน

คราวนี้อีกใหม่ วันหนึ่งมีผู้หมวดคนหนึ่งแวะมาทักทายผม เขาดูร่าเริงมาก เพราะอีกไม่กี่ชั่วโมงก็จะได้กลับบ้านที่สหรัฐ แล้ว แพนที่รออยู่ฝั่งโน้น ก็รอวันกลับไปของเขาเพื่อเตรียมแต่งงาน เขามารบที่เวียดนามได้ปีกว่า เพื่อน ๆ ที่มาพร้อมเขาได้จากไปก่อน ถ้าไม่เสียชีวิตก็บาดเจ็บสาหัสจนต้องถูกส่งกลับ ในวันรุ่งขึ้นจะมีเฮลิคอปเตอร์มารับเขาไปที่อ่าวแคมรานห์ และที่นั่นก็จะมีเครื่องบินนำเขากลับสหรัฐอเมริกา ผมไม่เคยเห็นคนที่มีความสุขขนาดนี้มาก่อนเลย

ในระหว่างที่เราคุยกันผู้หมวดคนนี้ก็ดื่มเบียร์ไปด้วย ผมว่าเขาดื่มมากไปหน่อย ไปเข้าห้องน้ำกลับมาแล้วก็ดื่มใหม่ เขาได้แต่บ่นว่าพวกที่ออกไปลาดตระเวนเป็นพวกที่น่าสงสาร พอเราจบการสนทนาเขาก็เดินออกจากห้องไป พอพ้นประตูห้องไปได้นิดเดียวเสียงระเบิดก็ดังสนั่นขึ้น

ผมบอกพลวิฑู ๒ คนที่อยู่กับผมว่าไม่ต้องออกไปเพราะไม่มีประโยชน์ที่จะออกไปตอนนี้ท่ามกลางระเบิดที่กำลังลงมา แต่เสียงระเบิดก็ดังขึ้นเพียงครั้งเดียว ผมหวังว่าผู้หมวดคนนั้นคงหลบทัน ผมตัดสินใจเดินออกไปดู ยังไม่ทันไปถึงประตู ประตูก็ถูกถีบให้เปิดออก ผู้หมวดคนนั้นก็วิ่งเข้ามาพร้อมกับเลือดที่สาดออกจากลำคอกระเด็นมาใส่เต็มหน้าผม เขาพยายามพูดแต่ไม่มีเสียง มือสองข้างก็อึดล้มใส่ที่ทะเลาะออกมา นัยน์ตาเบิกกว้าง สื่อความหมายได้เพียงอย่างเดียวคือให้ช่วยเขาด้วย

ผมรู้ได้เลยว่าสิ่งที่เขาคิดตอนนั้นคือมันไม่ควรจะเกิดขึ้นกับเขา ซึ่งกำลังจะได้กลับบ้านอยู่แล้ว ผมพยายามคิดว่าจะหยุดเลือดที่กำลังไหลออกจากคอเขาได้อย่างไร พยายามสะกดใจไม่ไห้กลัว ในที่สุดก็นึกออก ผมฉีกเสื้อยืดของพลวิฑูเพื่อจะมาหยุดเลือดที่คอ มันช่วยได้ระดับหนึ่ง เขาดิ้นน้อยลงทำให้ผมช่วยเขาได้ง่ายขึ้น ไม่นานที่พยาบาลสนามก็มาถึง

และทำหน้าที่ได้ดีกว่าผม และในที่สุดเฮลิคอปเตอร์ก็มารับเขาไปรับการรักษา ณ โรงพยาบาลที่ผมเพิ่งออกมา

ผมทราบภายหลังว่าเขาไม่ตาย ในคืนแรกที่เขาไปถึงโรงพยาบาล ต้องทำการให้เลือดเป็นจำนวนมาก เป็นเรื่องแปลกสำหรับที่นี่คือคนป่วยที่ออกจากเวียดนามไปที่อื่นมักจะไม่ได้กลับมา ดังนั้นเราจึงไม่รู้ว่าเขาเป็นอย่างไร ยกเว้นว่าเขากลับมาเท่านั้นเราจึงจะรู้ว่าเขาเจ็บหนักแค่ไหน แล้วความจริงเป็นอย่างไร เกิดอะไรขึ้นกับเพื่อนใหม่ของผมคนนี้กันแน่

ความจริงก็คือมันไม่ใช่เป็นการโจมตีจากข้าศึก แต่เกิดจากพลทหารในกองพันที่หมั้นใส่จ้าวาสุโสก็เลยโยนลูกระเบิดใส่บังเกอร์ที่เป็นที่นอนของจำคนนั้น บังเอิญผู้หมวดคนนี้เกิดอยากเข้าห้องน้ำกะทันหัน ก็เลยไปยื่นฉี่ข้าง ๆ บังเกอร์ก็เลยโดนลูกหลง มีการสอบสวนในภายหลัง จึงได้ความว่าพลทหารสารภาพว่าอยากแกล้งและสั่งสอนจ้าวาสุโสคนนั้นเท่านั้น ไม่ได้มีเจตนาที่จะเอาชีวิตใคร

ผมเรียนรู้อีกอย่างที่เวียดนามคืออย่าประมาทแม้แต่วินาทีเดียว เพราะอะไร ๆ ก็เกิดขึ้นได้ และมันมักจะเกิดขึ้นตอนที่เราประมาทนั้นแหละ

ผมถือว่าได้ผ่านช่วงของการรับน้องแล้วสำหรับการมารบที่เวียดนาม บทเรียนที่ผมได้รับทำให้ผมต้องระวังตัวเองให้มากขึ้นและเตรียมพร้อมให้มากขึ้นด้วย เพราะสงครามยังดำเนินต่อไปและไม่รู้ว่าจะจบตอนไหน